

לזשי יצחק

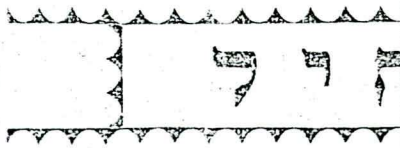

בן משה ורות. נולד ביום 6.10.1927 בירושלים למשפחת עולי פרס. למד בבית ספר של "אליאנס", ובגלל עניה הרב הוכרחה המשפחה, למרות דבקותה בדת ישראל, להעבירו לבית הספר הנוכרי "רטיסבון", בו ניתנה תמיכה לתלמידים. נאלץ להפסיק את לימודיו ולצאת לעבודה כדי לעזור לפרנסת המשפחה. למד אוטו-מכניקה ועבד במוסך. נהג מכוניות לנסיון וכשנתפס פעמים אחדות בנהיגה בלי

רשיון התכונן לבחינה וקיבל רשיון לנהיגה. את רוב שכרו מסר להוריו. על אף חינוכו הזר היה לאומי בכל נפשו, הצטרף לבית"ר ואחר-כך גם למחתרת אצ"ל והיה מלוחמיה המסורים והאמיצים, אך ההורים לא ידעו משום מה הוא מאחר לבוא הביתה. השתתף בהרבה פעולות נגד הבריטים, למן הדבקת כרוזים ועד לפיצוצים וחבלות, ואחר-כך נגד הפורעים הערבים. פעולתו הגדולה שבה התגאה היתה בפיצוץ הכביר במרכז ההחבורה הערבית ליד שער שכם. בגלל השתייכותו ל"ארגון הצבאי הלאומי" גורש מעבודתו במוסך וסבל מחסור.

נלחם כחייל סדיר בכוחות אצ"ל בירושלים ומילא את תפקידו באומץ אף בהפגזות הקשות ביותר. פעם בא הביתה ומצא את הוריו מתאבלים, כי הגיעתם שמועה על נפלו. אז "ניחם" אותם שיהיו מוכנים לכך באמת, כי "כמוני כשאר הבחורים המוסרים נפשם למען האומה והמולדת". פעם נפצע קשה בהפגזה ומשנתרפא חזר לשירותו, ושוב נפגע בהפגזה בשעת מילוי תפקידו ונפל ביום 10.7.1948. היה קבור בשייך-באדר א'. ב-10.9.1950 הועבר להר-הרצל בירושלים.

ה ח ו

זכרון ליוצלים

יצחק לוישי הי"ד

שבת 10.7.48

המקרה מכאיב ומדהים. כולנו עמדנו תקועים במקומנו כל אנשי ההחלמה החולים והבריאים.

קשה להאמין. מה צעיר עם חיוך נצחי שופע טוב לב ועליזות.

גם הוא איבד גם הוא נפל.

יצחק לוישי הי"ד.

הוא נפל מפגז האויב ימים ספורים אחרי שיצא מבית החולים והתרפא מן פצעיו שנגרמו לו בשעת מלוי תפקידו הפעם בפעם השנייה השיגהו הר מות.

אבל — הקינה לא תחיימו ממות.

חבר

יצחק לוישי ז"ל

לפני כשלוש שנים וחצי היו אלו ימי מתיחות הרדצולם. קלגסי בויזן וברקר השתוללו או בחוצות ירושלים והמח"תרת הלוחמת הנבירה או את מלחמתה כדי לשתרר אחת ולתמיד את ארצנו מיד הכובש הבריטי או הצטרפו למח"תיה הלוחמים — להגיל הא.צ.ל. בראש כיתתנו עמד אבשלום הכיב הי"ד גבור הגרדום ימורץ עמו. בכיתה זו הכרתו את יצחק לוישי הי"ד.

כילנו חייו או מלחמות. בינינו היו אסיעו לב אשר בני למות. אך יצחק להשי השטיין בקמדותו בתעויותו וב"הכרת הערך הפעמי שלו. אבשלום חי ביום ז"ל הורה לנו את הדרך הקשה של אומץ זה ועצמי דרך אשר התלבטו או בקשיים אינשים. עמדנו את כל ילדיו המהמרים: בהדגמה מרומים חזת אדם של שיטתו בויזן — נאמרו במלחמתו יתרוו רמתיםבל ודמ.

קשות סבל או יצחק לוישי. גודש מר עבודתו מגרגי סבל עוני — אך כל סיר פוקו היה בתפקיד שמלא בשורות הר א.צ.ל.

עד שעברנו מצבא נחתרת לצבא סר דיר. ויצחק הפס את מקומו בשירות הלוחמים של צבא הארגון.

כינו ההפגות הקשות ביותר היה ממלא את התפקידותחת מטר אש. ופעם גם נפגע קשה מרסיס. בהחלמה" היה נוחג לקרוא מספרות "הימים הי"ד" וסטה נלהב לזכר הימים ההם. חיל היה ברוחו ונשמתי. ועם החלמי

תו — חזר לתפקידו. אולם הגידל שם את ידיו עלינו ואחרי רי שהברוא מפועה קודמת — נפל שדוד בעת מלוי תפקידו.

חבל על דאברין ואינו משתכחין. ח.ב.צ.ב.ח.

למנו "החיות"

זכרון לזמנים

יצחק לוי הי"ד

לזכרו של אב

קשה לי להאמין כי אינך עוד בן חיים ולא אראה את פניך הצוחלים, כה צעיר, עם חיוך נצחי שופע טוב לב ועליונות.

מיתך הטרגי זעזעני כי יקרת לי מאד, ולא אדע כיצד להסתגל אל המציאות שבה כי אינך עוד בחיים, אחי היקר, אתה, שבות תמיד למוות ולא חשבת כלל על המוות ושום תכנית לא תכנת לחיך הפרטיים ולהנאתך בעתיד.

זכורתני, לילות החורף הקשים, באי שר היית חוזר מפעולותיך מאוחר בי לילה יגע ועייף, במוחתך הרש הרש את הדלת והולך בשקט לישון, שמא תעורר את ההורים, שאם הרגישו כי שובך מאוחר בלילה יתחילו להטרידך בשאלות, תשובתך היתה תמיד: "ככה זה".

תמיד חשבת רק על עתיד האומה וגורלה ולא חשבת כלל על עצמך, לי חמת כחייל בלב ונפש, כשנקראת לי תפקיד הלכת מיד.

יצחק, אחי היקר, לוחמים כמודך איי גם נופלים! רוחך ואומץ לבך נשארים אתנו, וזכרך לא יסוף מתוכנו. על קברך הרענן תפול דמעה חמה של אחותך הנאמנה.

מזל

ליד שולחן אחד עם המצרים, הסורים, הלבנונים והטורקיים, זה קצת, תסלה לי, מסריח...

נאמנים מצעי אותם אך לא נעימים. ידיד טוב אומר לפעמים דברים שחיי שתיקה יפה להם. אני מתכוון לברט"ל לי קראם, שהכתיב בקולי קולות ב"ל קול ישראל, אשר בתוכני הקריה: "ירושלים תהיה בירת הארץ, ואני א"ל לחם באמריקה להגשמת מטרה זו". זה היה מאד מאד לא נעים לאנשי הקריה, הם לא אהבתי לשמוע על ירושלים, וכשתם בעצמי שאגים ב"ד בקות ובהתלהבות, ולפני קהל, כמוך, אאם אשכחך ירושלים... הם סותמים את אזניהם בצמר גפן בכדי לא לישמוע.

קראם אמר: אין פתרון אחרי לי ירושלים, וזאת הכללתה כבירת ישראל בתוך מדינת ישראל, ואני אומר: אין פתרון אחר למדינת ישראל אלא הכי ללחם בארץ ישראל ופירותה - ירושלים.

שלך,

ש"ן א"ף

בירושלים הנצורה

להתקשר עם בני זמני לוקי אורי, ה' נמצא אישם בירושלים, בגודל 6 של הארגון הצבאי הלאומי, פלוגה 2, - באופן דחוף להחלפת המודיעין בגודל 6.

גלויות לשבוינו

מטעם משרד הקשר הירושלמי לצ"ל לב האדום הבינלאומי מודיעים כי להי באי יהיו רשאים שבוינו בעבר הירדן לקבל ארבע גלויות לחודש עם שבע שורות בכל גלויה וכן שני מכתבים לחודש עם 14 שורות בכל מכתב. מיר לות הפניה והחתימה אינן נכללות ב" שורות הנ"ל.

להודיע על דירות פנויות

המושל הצבאי בירושלים פונה ב" זה לכל תושבי העיר בבקשה להודיע לועדת השיכון שעל יד המושל על כל מקרה של בית או דירה שנועזבו על ידי דייריהם, התושבים מתבקשים לצרף פרטים מלאים על כל מקרה כגון, שם בעל הדירה מקום מגוריו הנוכחי, תאריך העזיבה וכו'.

רכוש בלתי חוקי

בחנותו של חיים ירידיה מזרחי ב"ר חוב המלך דוד מול קפה, אימפריאל" נמצא ע"י המשטרה רכוש בלתי חוקי, הרכוש הוחם, המשטרה חוקרת.

חשוד בשוד ואונס - לבית-

הדין המחוזי

החקירה המוקדמת נגד משה ערוסי הנאשם בשוד מזויין ובשני נסיונות ל- אונס נסתיימה. שופט השלום הראשי, ה' גולדבר נתן צו להעמיד לדין את הנאשם בפני שופט ביה"ד המחוזי.

יקשה על קבלת הכסף לנכי המלחמה היהודים; כן טוען הקונסול שנעלם עוד תיק בו טיפל יום לפני הגניבה אולם קשה לו להיזכר איזה תיק היה זה.

את, קול החרות

אינה יכולה לשמש אסמכתא לשימוש בו ולפיכך אין, תנועת החרות" רש"אית להמשיך בשידורים.

ישראל חווה רוסייה

הדגוש יגיש תכנית קונסטרוקטיבית ל"עצרת א"י ואם יקטנו אמצעים להגן שמת תכנית זו גלוב פחה קרא לאנשי גלים ולאמריקנים לשמור על האינטרסים שלהם במזרח התיכון.

ת. פינקלשטיין מתבקש

החיל פינקלשטיין חיים שהגיע אר"צה באניה, "אלטלינה", נמצא אישם בשירות צבא ההגנה לישראל, מתבקש

הספד שכתבה

אחיה של צ'מק זא"ש ב"ב
מצד (כ"א - ת"ס) ח"ס
ז"ל

ש"א היא כאחיה

הי"ה אברה

ב"א ז"ל - ב"א ז"ל

קול ירושלים

- 7.30 — אור זמן, פתיחה.
- 7.35 — חדשות בעברית.
- 7.50 — הודעות ונעימות ביקר.
- 8.00 — אור זמן חדשות באנגלית.
- 8.10 — מוסיקה מזרחית.
- 8.15 — חדשות בערבית.
- 8.30 — אור זמן, סיום.
- 14.00 — אור זמן, חדשות בעברית.
- 14.15 — מוסיקה קלטית קלה מעל גבי תקליטים.
- 14.45 — חדשות בערבית.
- 15.00 — חדשות בצרפתית.
- 15.15 — אור זמן, סיום.
- 17.00 — אור זמן, מוסיקה קלה: מנדלסון.
- 17.25 — "סרטי השבוע" — ביקורת.
- 17.30 — פינת הנוער, 18.00 — אור זמן, סיום.
- 19.30 — אור זמן, תכנית מוסיקלית לבתי חולים.
- 20.00 — "קול המגן העברי" — חדשות מן הגעשה בחטיבה.
- 20.15 — נעימות בניינים.
- 20.30 — פרקי היום בתנ"ך.
- 20.45 — אור זמן, חדשות בעברית.
- 21.00 — מדור לעולה בעריכת ד"ר ש. ברקלי.
- 21.10 — "מנכ"י המוסיקה" — "סוסקו" מעריכה א' לפוצ'יני.
- 22.00 — אור זמן, חדשות באנגלית.
- 22.15 — חדשות בערבית.
- 22.30 — סיכום חדשות ה'.
- 22.35 — התקופה, סיום.

לחיל

ה"ה

דמויות ון הבטים

האינטליגנט

בחור צעיר וטוב, סטודנט וחיל ע"י שוי לבלי חת. משהתחילו הקרבות בירושלים והוא בן מושבה בדרום הירושלמי לא מהר לארצו הפציו ולחזור לביתו. קסמה לו העיר בעברה הנוסחא ובגבורתה הנוכחית ונשאר בה להגן ולהלחם עליה.

תלמיד המחלקה למתימטיקה הוא — ומובן שמקימו במחלקת הרגמים ויודע את מלאכתו נאמנה. ויודע ה"ן מספרים כי אינו משתמש במדחמרי חק ומסלול המעלות. כשרונו ודייקנותו תו המתימטיים מכוונים בדרך אינו סטינקטיבית את המרגמה.

בא לגונדה ביחד עם חברו גם הוא סטודנט אך למדעי הרוח. מתחילה היו "פורשים" כלומר, עם לבדד ישו כו"ן. עושים חלקם במסגרת הגונדה ואחר כך מתכנסים לפגועם. לא ארכו הימים ונכנסו לתוך הקלחת הטושפת של היו הגונדה ומשתכנסו לשחו את ירכם!

הוא הסטודנט הראשון לעושים כי אינו יודע טוואל לשצריך לארגן את חיי התרבות. — הוא המתנחם הראשון, אנו בכוחות עצמנו נעשה. רק הבו במחוזות אנו בכוחות עצמנו נעשה. רק הבו ירכם!

הוא מבין הראשונים היה שבטא בקול את מושבתם של רבים. מדוע אין עלוקהילים פנימי עבור הגדודים בירושלים? מדוע קטנה ומצומצמת ספרות הפנים של צבא המעמד האן, והרי לא רחוקים הימים בהם הצטיינו בספרותנו הפנימית העשירה בחומרי הרוח הרב, בעתונים, עלונים, דפים, חוברות, יומנים, יומנים עתה?

בכוח זמן מלחמה עתה; הטפס נתון לדברים אחרים יותר ממשיים אן לא רק המזון הגשמי והברזל הם וקובעים את רוח הקרב ואת הקרב עצמו. נתון גם מנון רוחני ויפה שעה אחת קודם. צידקות תביעותיו שהן תביעות הילולים כולם והוא מבטוח כי לא יש קוט ולא ינוח עד אם ימחיש את הדבר רים. בהתמדתו ועקשנותו — אין ספק שיצליח.

תשובות המערכת

ברשימתך יש יתרונות ספרותיים, אך אין היא אקטואלית. שלח רשימות מחיי הארץ.

לדינאל יעקב:

המשך למתוב.

בא' של אצל' ל ולח' "

מומחה וקובע כי,

כח הפורשים הוק בעירך מאשר בקרב. המ הטעו את דעת הקהל בנוגע לכחם המספרי והקהל לא ידע כי הפורשים אינם משתתפים במאמץ רבנו המוני ועונו כי

זכרון לנופלים

לזכר מפקד נחום

אכן נגעד ארו בישראל!

הכרתי את האיש, מוזם שנים, ותמיד חזר הייתי להרהר, כי לפני יהודי חם-לבב, שההרגשה הלאומית משמשת מורה-דרך נא מן לכל הליכותיו והופעותיו. הוא היה אחד מן העם, פשוט וישר, חודר רגם גאה לאומית ובעל הגיון ברזל. תלמיד נאמן עד מות למורו ורבו הנערץ זאב זבטוניסקי. מצד היה באפסי-המעשה של תנועת המנהיג, שלא ידעה להתרומם לגובה השעה ולהפך לתנועת המהפכה הלאומית, כזו שמחוללה חלם ועליה.

וזכרתי את הפגישות שנתקומו מטעם הנהלת התנועה הלאומית במקום, בשעות החרים לעירנו, בהן גם סוקולוב השתתף בי ליבון בעיות-היסוד של השעה. הוא היה קיצוני ללא פשרה יחשב, שאין הזמן מתאים לדבויים, בשעה שדם אנשינו נגר בחוצות תל-אביב ובחופיה הוא טען שאולתיד מנהיג תנועת הארץ יהיה בשעה שוליה זה נחלה ימים את זכר השנים בו עם המינוי המעשי הארצות. הוא הצביע את ה"פגועה" המעשיים של הארגון העברי בארץ הלאומית לעצמה של ממש. הוא שיקף רוב את הקרובות זכאי היה לעבוד בראש הצבאות שאת מלחמתו לחם.

הוא הרחיק לכת והציע שהגור יכרות, טעל כל חבריו הנמצאים בהנהגה שמטרי עם וכדלו לעבור מיד לשורות האצילים, או חרת לא יוכלו להמנות על חברי הפלולה. כן יעץ להכנס כחטיבה לפלוגת החירות, כי עם החמורות שחלה יש להתלף במסגרת ובחבנות. לאור מקרה, "אלטלינה" טען הדי כרוה מטעם התנועה שהיא עומדת מאחורי הארגון הצבאי הלאומי.

כזה היה האיש שמואל סוקולוב, הוא הדי מפקד נחום אשר חפש לו מפלט בקרב משמימי מרתו של מורו הגדול ותלמידו הנאמנים — חיליו הארגון הצבאי הלאומי. הוא אב את הארגון והעריך את חיליו ואף הקדיש את כל זמנו ויכולתו לה ידינו ומטווי המרוגים מלון כל שררות הישוב בירושלים עירנו וזכרו תמיד את דמותו הדי נבבת, ובבוא היום יקונו אנוסת-זכרון לי רוח ההקרבה של הנוער העברי בירושלים אשר המפקד נחום יכול לשמש לה דוגמה וכמל.

אחד

יצחק לוישי הי"ד

(30 יום למותו)

לא אתמול או שלשום הכרנוהו, עוד בי ילדותנו יחדו ישבנו על ספסל תלמודים ואת עתות הפנאי יחדו בלינו. ידיום היינו ידיו דים בלב ובנפש.

עם פרוץ "החובת" העלים השנינו נכנסו ביתר — תנועת הנוער הלאומית, אדבת אירופא סגנה את את עם אחינו הנשפם כי בים זמן — האיום הנאצי-גרמני עמד בראש פי הארץ ודיש כאכזריות ידיום הנצחים כי מות יהודים חסידים לזכרתם. האיסופים לחם המיישי — המעל והמחם — הסתגלל בחוצות ארצנו.

פעילות המפתחת העברית הפכו את שליך תנו הנפשית והצבאית החפני לשורות הדי ארגון הצבאי הלאומי. יחדו ירשנו לארץ וקו יחדו פעלנו מאוישים רבים מאוישים על ארץ תרנו את חלקנו למעט המדינה וקו של עצמנו אי שכל חתנויות חלקנו; ופכנו של יצחק חכם היה יומנו אחים פיר עם הנפשות להרשיעה השחורה ונפשת

אך ברצוני העני להמשיך במלחמת השחרור התגבר על סבלו ושום כח לא יכל להפריד בינו לבין הארגון. ולא לשוא סבלנו. הכובש הבריטי ברח בחרפה מארצנו. ויצחק — ב- יחד עם כל חברי הארגון — יצא ממרתפי המחתרת להמשיך בשחרורה המלא של הדי ארץ.

הם ימים קשים, בימי ההפגזה נפצע יצחק מפגזי האויב. היה חשש לחייו, אך שוב כי רצונו העז להמשיך במלחמת העם התגבר ונצח את המות. נזכרים אנו עת בקרנותיו בביה"ח והוא מתפלל להבריא. "מקומי לא כאן, מקומי בחו"ל!" — אמר. ביום השלישי שי שלפני גמר ההפגזה עזב את המחלל מה" וכבר למחרת חזר לשורות לוחמי הדי ארגון. שמחנו לראותו שוב-בימינו, אך שמר חש זיהפכה במהרה לגיון. הידיעה על מותו הפראיית הדומיה כלנו יצחק נפצע פעמי מות בשעה מליו חפירות המלחמה גם הדי פעם מפגזי האויב המות רדף אחרינו והדי שיהי.

הוא נפל אך ירחי ימים אחריו. זה שהוא לא חשבה לעצמו — נפיים אנו ידיו כי אמוני לשק. ז. נ. צ. ב. ה.

אורי אבנשי

החילת...

(30 למותה של בת שבע שום טוב הי"ד) לא הכרתיה זמן רב, אף לא הייתי במחיצתה גם אינני שיין לארגונה, ובכל זאת כשנודע לי דבר מותה זע משתו בקרבי; לבי נצבט וכאילו אמר: "דוקא היא!".

עד היום קשה לי להשלים עם הדי עובדה כי בת שבע איננה זו החילת בכל רמ"ח אבריהם ושס"ה גידיה. זו שעל אף תנאי חייה הקשים היה לבה נתון לארגונה. זו שהייתה מלאת הקרבה ונכונה לכל, שהאמינון באמונה שלמה בנדיכסה, ויועה על מה ולמה היא נלחמת.

והרשו נא לי, חיל פשוט מצבא הדי גנה, לבכות כאן על מותה, הרשו נא לי להתוחד במקצת עם זכרה ולהעלות קצת מזכרונותי.

לא רבים ידעו את סבך חייה, חיים מלאי צער וסבל, עמל ויסורים איזוקן. חיים מלאי דאגה לאחיה הצעירים מ" משה, דאגת אם לבניה, ומלחמתה — מלחמת קיום בלתי פוסקת. יש והלב היה תונה ושואל: "הכיצד יכלה?" והיו גם פאלה ששאלו אותה: "מה צד יכולת להתמטר לארגון, והלא לי שם כך יש צורך במרץ בלתי רגיל?" ותשובתה ציה מהדהדת באוזני השור: בת הייתה מנוסה; רבים הם הסובדים והעבודה בארגון היא פועלן לסבליה". את תפקודה כחילת ראהה בדבר טבעי.

וזכרתי בעת פרשת "אלטלינה" ראי היה דוחת טכעס וזוטנת: "כיצד העינו?" נכיתי לנחמה לימר לה כלום מעידותי, לימר לה כי לא כל היוליה וההנהגה מסכימים למדיניות. זה לא חיים בדעה אחת עם בני גוריון, את הוא בשליה: "כיצד העינו, כיצד..."

פרשת ד
מהפטר
נאם הארון ד
ישראל ה
ואנקמה מא
שפטיך כבר
בבתחלה אחו
עיר הצדק
ציון במשפט
בצדקה:

דב
אם כי אין לתו
קשר עם האורעו
מאחרת יותר לע
תאריך זה של ה
זרעון בית מקדשו
זרוע על חרפת
באר לפני 1878 ע
את פרשת דברים
נכאה ואבלות יורז
קבל פירושו של ו
דברים, לפי ש
ומנה כאן כל המי
המקום בהן לפיכ
והזכירם ברמו מפ
ואכן אין מצב רח
שומע אדם את ת
ויודע שר ההיג
למנות בהבלטה ר
המרגלים, אשר ה
עה" על הארץ המ
רבנו ע"ה: "אהר
ר"ב דרך הרישע ר
נע" ודכ"ע מזי
הדרך הזאת עשו
לושה ימים בו
ישראל ארבע
עד תום הדר המ
משה רבנו מנהיג
כי בהטאם נע
כדבריו אליהם:
בגללכם לאמר:
שם... דהינו אל
ומנה אביהנבא
הנדודים במדבר י
הטאותיהם כל הי
אידך — מציינ אנ
שעמד תמיד לימ
פריסת המרגל
את הארץ ומלרג
לב העם בדבריה
אינטימיות, גלוי
בני השורה, דברי
כמה רחמי של א
על בניו; עד כמה
גשו הליטה, כלום
משפחתיות אינטי
קים מצומצם יתו
כברינו אלהי
דאל בשבעה מי
מהם — והשמיד
המשרת השבוט
— נחמת לנו ה
המאחרת יותר.
שימה הסגנון, א

כולו בפעולת
בעית היהודים
העברית עש
ואתה יוסף לא
את מלחמת

לב חרפי אחר
ימים ומתמר
ימים המסייעים
לדכא את הפי
לשיחורו אר
ושפל מסוגל
עבד, ומה תא

הסגירו לוחמים
נפחו בלב ה
לאחיהם הלוח-
זמולת, שעונו
רץ ועלו לגר

ימים עברים ש
לינו ברזל, כי
העקשת זיכורו

את עצמן כשיר
עידו ומעוזה
ברו הרוזני שכה
לינו כעל אויב

יבן, אחים אנו
שוות-אלפיים ו
חזדים אותך ב
שנאה ולחוזף
ש שעוללה לה
צירה.

המסיתים המק
הלחם ארש בא
ק שעיניו הה

בעים זאת מקן
אגוד.

ה"ה

בפע ככיה ר
בור שוטר יש
בו בקופסה על
גבתי על הקור
אנו וזכרים את
דניאל יעקב

דניאל יעקב

בירושלים
(רשמיים)
של "דבר
השקופה

"חרות" יום ה' י' בתמוז תש"ט (7.7.49)

זכרון לנופלים יצחק לוי' הי"ד

נפל בני תנוזת תש"ח

יוסף אני לסבלך אם עברית את
 שיללת בן יקר ואני — העבר יקר
 יודע אני כי רוב סבךך וגדול האומץ
 יודע אני כי גדלת את בנד בארצות ארץ
 ובדאגתך את שהשרשת את האויב חלל
 אומץ בלבך ונמך לטף לאהוב את מדי
 לדתו ; עת שהצטרף לאחיו הלוחמים
 שיצאו ללחום נגד המשעמך הבריטי
 ידע את אשר הוא עושה וככל אחיו
 הלוחמים לא היסס לילא את תפקידו
 כבן נאמן לעמו ולמולדתו. רבות הפי
 עומת בהן השתתף עוד הימי שלוחו
 האויב הבריטי במולדתו. מכילך חזר
 בריא בגופו ושמה על כי ניתנה לי
 ההודמנות להכות שליט הזר. ויותר
 מאוחר פולש הערבי. אך לא בפעולת
 קרב נפל, כי אם פגז האויב הפילג.
 רוחך היא שהדריכה אותך, אם עברית
 הוי גאה עליו.
 אל יאון ואל צער, כי יש שכר לפעלך;
 כי בן נאמן היה לעמו ולארצו.
 בבאות ציון וירושלים תמצאי נחמה
 ויידו בנפש

ירושלים

ד' כהן

יצחק לרשי הי"ד

(שלשים למותו)

לא מאתמול או שלשום הכרנוהו. עוד מילדותנו יחדיו ישבנו על ספסל הלימודים ואת עתות הפנאי יחדיו בלינו. ידידים היינו — ידידים בלב ובנפש.

עם פרוץ מלחמת העולם השנייה נכנסנו לבית"ר — תנועת הנוער הלאומית. אדמת אירופה ספגה אז את דם אחינו אשר נשפך כמים. כך היה שם. ופה — האויב הנאצר בריטי עמד בחופי הארץ וגרש באכזריות יהודים הניצלים ממוות. יהודים החוזרים

פעולות המחתרת העברית הפרו את שלוחתנו הנפשית ומצפוננו דחפנו לשורות הארגון הצבאי הלאומי. יחד הצטרפנו לארגון ויחד פעלנו. מאושרים היינו. מאושרים על אשר תרמנו את חלקנו למלחמת השחרור של עמנו. אך סבל היה מנת חלקנו; וסבלו של יצחק קשה היה יותר. אחים תועים הבניסוהו ל"רשימה השחורה" ורדפוהו. סבלו היה קשה שבעתיים. אך ברצונו העז להמשיך במלחמת השחרור התגבר על סבלו. לא לשוא סבל ולא לשוא סבלנו. הכובש הבריטי ברה בחרפה מאד צנו, ויצחק — ביחד עם כל חברי הארגון — יצא ממרחפי המחתרת להמשיך בשחרור המלא של הארץ.

היו ימים קשים. היטה הפגזה ויצחק נפצע קשות מפגזי האויב. היה חשש להיין. אך ברצונו העז להמשיך במלחמת העם התגבר וגצה את המוות. גזכרים אנו עת בקרנוהו בבית"ר והוא מתפלל להבריא. "מקומי לא כאן מקומי ב"חזית" — אמר. ביום השלישי לפני גמר ההפגזה עזב את ה"החלמה" וכבר למחרת חזר לשורות הלוחמים של הארגון. שטחנו לראותו שוב בינינו, אך שמחה זו הפכה במהרה ליגון. הידיעה על מותו הפתאומי הדהימה את כולנו. גם הפעם מפגזי האויב. המוות רדף אחריו והשיגו.

הוא נפל. אך רוחו חיה אתנו. מה שהוא לא הספיק לעשות — נעשה אנו. ידידיו ואחיו לנשק.

ת.נ.צ.ב.ה.